

Pavel Letko: Zač bojují Ukrajinci?

- CZ24 News | 23. října 2022

UKRAJINA: ...Obnovený ukrajinský stát bude úzce spolupracovat s nacionálně socialistickým Velkým Německem, které pod vedením Adolfa Hitlera vytváří nový řád v Evropě a ve světě a pomáhá ukrajinskému lidu osvobodit se z okupace Moskvy.

Za co bojují Ukrajinci?

Podle prezidenta Ukrajiny, Volodymyra Zelenského [ZDE](#), bojují za svou zemi, půdu a svobodu. Bojují tedy za zemi, kde od roku 2014 probíhá po násilném neústavním převratu občanská válka. Oč se tato válka vede? O spor sahající hluboko do minulosti. Podívejme se tedy na ukrajinskou státnost minulého století. Neznáme-li minulost, nemůžeme porozumět současnosti.

I. světová válka a založení OUN

Vznik Ukrajinské státnosti se vztahuje k letům 1. světové války 1917-18, kdy v chaosu války je postupně vyhlášeno hned nRudá armáda několik ukrajinských států, přičemž ten nejstabilnější se opíral o vojenskou moc Rakouska-Uherska, Německa, Bulharska a Turecka. Tyto mocnosti podporovaly nacionalistické síly Ukrajiny v boji proti Ruské říši a následně, po Velké říjnové socialistické revoluci, v boj proti říši bolševiků. S porážkou těchto mocností v 1. světové válce se pozvolna rozplývá sen o ukrajinském státu. Sotva založený ukrajinský stát (je jich vyhlášeno mezi lety 1917 až 1921 ve skutečnosti několik v různých hranicích) bojuje jak proti Polákům, tak na straně bělogvardějců proti Rudé armádě, a prohrává. z Wikipdia ,

Hranice v Evropě jsou dány, Ukrajina chybí. Na jejích částech vládne Polsko, Československo, Rumunsko a Sovětský svaz. Nicméně, přestože chybí ukrajinský stát, nechybí ukrajinský nacionalismus. Vzniká Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN), která se později štěpí na radikálnější OUNb a OUNm, tedy na organizaci věrnou Stepanu Banderovi a organizaci věrnou Andriji Melnykovi. OUN se soustředí na atentáty a teror na území Polska a SSSR. Řada představitelů OUN včetně Stepana Bandery je v Polsku dopadena a souzena. Samotnému Banderovi byl původně udělený trest smrti změněn na doživotí. Vedení OUN (Stecko) však pokračuje v činnosti a zadává [Mychajlovi Kolodzinskému](#) vypracování tzv. *Ukrajinské vojenské doktríny*. Pochvalnou ódu na tuto vojenskou doktrínu pějí na ukrajinské Wikipedii, viz článek [ZDE](#).

Kolodzinskému, s hodností plukovníka a funkcí Náčelníka Generálního štábu Karpatské Síče přezdívanému „Husar“, byl také zhotoven památník v ukrajinské obci Solotvino, k vidění [ZDE](#) . Ukrajinská vojenská doktrína byla vypracována v letech 1936-38 a předpokládala ukrajinské povstání a následné vojenské operace na rozlehlém teritoriu od dnešního Polska po Kazachstán a Moskvu. Posudte sami ideje z díla tohoto vojenského odborník. Byl školen v Mussoliniho Itálii a byl osobním přítelem Ante Paveliče, budoucí hlavy „Nezávislého státu Chorvatsko“ založeného fašistickými chorvatskými ustašovci.

Nebudovat Ukrajinu jen nad Dněstrem nebo Dněprem, ale Ukrajinu v takových rozměrech, které jí sám Stvořitel vyměřil, když dal zemi její současný geografický vzhled. Východ Evropy musí být náš, protože naši pradědové nám takovou vůli udělali...

...požadujeme úplné očištění západoukrajinských zemí od Poláků („vymést polský živel ... doslova do poslední stopy a tímto způsobem ukončit Polská tvrzení o polském charakteru těchto zemí“),

částečné vyhlazení dalších „nepřátelských“ menšin („Povstání OUN musí zničit živé nepřátelské síly na ukrajinských územích. ... Mezi tyto síly patří pravidelné armády, veškeré nepřátelské obyvatelstvo a všechny menšiny nepřátelské ukrajinské nezávislosti“) a Židů („čím více Židů během povstání zemře, tím lépe pro ukrajinský stát“). ... Všichni moskevští dělníci a všichni polští kolonisté na ukrajinských územích jsou ještě většími nepřáteli ukrajinské nacionalistické revoluce než ozbrojené nepřátelské síly. První vlny našeho povstání musí být namířeny proti moskevským, polským a rumunským žvlům, abychom měli bezpečný týl v dalším boji s ozbrojenou nepřátelskou silou...V povstání se prosazuje krutost a nenávist. Nepřísluší mi dokazovat, že krutost je neodmyslitelným fenoménem povstání či revoluce, protože události na Ukrajině během poslední osvobozovací války a během prvních let kolektivizace až příliš bolestně svědčí o tom, že to je – krutost a nenávist. Naši nepřátelé se k nám v průběhu historie chovali velmi krutě. Morální převahu nad nimi budeme mít jen tehdy, když vůči nim prokážeme ještě větší krutost....Musíme znovu pochopit, že Moskal je krutý protivník a že tuto krutost lze zničit pouze návykem na ještě větší brutalitu.

Jde o to dát naší krutosti a nenávisti patřičnou morální formu a ne omezovat či dokonce potlačovat pudy mas, jak to dělali politici ze středního sovětu. Nemělo by se zapomínat, že nenávist je nejstrašnější zbraní zotročeného lidu. Vyvolávání nenávisti ke všemu nepřátelskému, její zvyšování a praktické provádění během povstání bude jedním z klíčů k úspěšnému výsledku našeho boje. Až stanovíme naše hranice, pak se velká menšina Moskvanů ocitne v hranicích ukrajinského státu.

O rozměrech, které autor nastavil pro Ukrajinu, se dozvídáme z druhého dílu nazvaného *Vojenská geografie a hranice Ukrajiny*. Tato část byla napsána ve spolupráci s T. Omelčenkem. Podrobně popisuje hranice budoucího státu, které měly kromě moderní Ukrajiny zahrnovat Moldavsko, velkou část Rumunska, Polska, Běloruska a Ruska (až po Střední Volhu a Kaspické moře), Severní Kavkaz, Baku, Apšeronský poloostrov (Baku, Ázerbájdžán) s ložisky ropy. Citujme ony “minimální požadavky” na území budoucí fašistické Ukrajiny.

Takto nastíněná Ukrajina ještě není imperialismem. To je jen minimum, kterého se nemůžeme v žádném případě vzdát, protože takovou Ukrajinu potřebujeme, aby měla pohodlný základ pro další cestu vpřed (...) Ukrajina má před sebou velké a slavné poslání. Po dobytí Ukrajiny máme stát na východoevropském území ozbrojeni čtyřmi stranami a začít druhou kapitolu naší práce, tedy dobytí Střední Asie, abychom ji zařadili do okruhu naší kultury a civilizace.

Tento plk. Kolodzinsky, stejně jako Bandera, patří mezi „Bojovníky za nezávislost Ukrajiny ve 20. století“ dle zvláštního ukrajinského zákona z 9. dubna 2015 nazvaného *O právním postavení a památce bojovníků za nezávislost Ukrajiny ve 20. století*. Jeho jednotky Zakarpatské Síče bojovaly nejprve proti Československé armádě a následně po 15. březnu 1939 proti armádě Maďarska. Tento boj byl pro „Gusara“ Kolodzinského bojem posledním. Boj však neskončil pro Banderovu *Organizaci ukrajinských nacionalistů* (OUNb). Po napadení Polska Německem roku 1939 se Bandera dostává z vězení na svobodu. V únoru 1940 se stává Revolučním vůdcem OUN a ve spolupráci s německým Abwehrem vytváří „ukrajinskou legii“, z níž později vznikají ukrajinské jednotky pod německým velením, bataliony Nachtigal a Roland. V květnu 1941 na konferenci OUNb v Krakově přijalo vedení Banderovy frakce OUN program, jenž vypracoval s Banderou Jaroslav Stecko: „Boj a akce OUN během války“ (ukrajinsky: „Боротьба й діяльність ОУН під час війни“), V programovém prohlášení se mj. dočteme:

Formou státní moci je politická a vojenská diktatura OUN

Otázka státní moci:

a) během bojů bude existovat suverénní moc OUN, která pak přejde na vojenskou základnu, tedy politickou a vojenskou diktaturu OUN, jako systému moci. Struktura OUN je založená na

vůdcovském principu

Propaganda

Svoboda slova je povolena, pokud je to účelné z hlediska dobra lidu.

Povolen může být pouze tisk s nacionalistickým obsahem, ale i publikační činnost obecně. To platí pro všechny ostatní prostředky propagandy (rozhlas, divadlo, filmy atd.). Stejně tak jsou zakázána veřejná shromáždění, kde by se šířily nenacionalistické myšlenky a hesla.

Vzdělání

Ve školách se bude učit především o vůli, revoluci, historii Ukrajiny atd. O pravé Ukrajině, jejích hrdinech, o lidské důstojnosti, o OUN, to vše by se mělo studentům odhalit z úhlu nacionalistického vzdělávání, a ne podle starých schémat.

Organizace mládeže

... Mezi masovou obecnou organizací mládeže, do které OUN vezme veškerou mládež, vytvořte vnitřní organizaci „Mládež OUN“ složenou z těch nejlepších a vychovanou podle samostatného systému námi budovaného, systému vedoucích mládeže. Proto výchova mládeže obecně a výchova vedoucích musí patřit přímo OUN.

Národnostní menšiny se dělí na:

a) přátelské k nám, t. j. příslušníkům dosud zotročených národů; ti budou mít stejná práva jako Ukrajinci

b) nepřátelské vůči nám, tj. Moskaly (tj. [Rusy](#)), Poláky a Židy. Ti budou vyhlazeni v boji, zejména ti, kteří budou bránit režim: další budou přesídleni do jejich zemí, Židé by měli být izolováni, odstranění z vlád... Pokud by byla neodolatelná potřeba nechat v hospodářském aparátu třeba Žida, dejte mu za záda našeho policistu a za sebemenší přestupek ho zlikvidujte.

Vedoucími jednotlivých odvětví života mohou být pouze Ukrajinci, nikoli cizinci –

nepřátelé. Asimilace Židů je vyloučena... **Naše vláda musí být strašná pro své odpůrce, na cizí nepřátele působit terorem**

Po zahájení války hitlerovským Německem proti Sovětskému svazu tažením *Drang nach*

Osten prostřednictvím operace Barbarossa vyhláší [Banderova a Steckova](#)

OUN dne 30.6.1941 deklaraci nazvanou *Znovuustavení Ukrajinského státu*. Z tohoto stručného a výstižného dokumentu, je nejlépe citovat doslova:

...Obnovený ukrajinský stát bude úzce spolupracovat s nacionálně socialistickým Velkým Německem, které pod vedením Adolfa Hitlera vytváří nový řád v Evropě a ve světě a pomáhá ukrajinskému lidu osvobodit se z okupace Moskvy.

Ukrajinská národní revoluční armáda, která vznikne na ukrajinské půdě, bude i nadále spolu se spojeneckou německou armádou bojovat proti moskevské okupaci za Suverénní ukrajinský stát a nový pořádek v celém světě.

Ať žije Suverénní ukrajinský stát, ať žije Organizace ukrajinských nacionalistů, ať žije vůdce Organizace ukrajinských nacionalistů Stepan Bandera!

Sláva Ukrajině! Sláva hrdinům!

Následně 3. července 1941 posílá Banderův kolega Jaroslav Stecko navíc osobní dopis Adolfu Hitlerovi tohoto znění.

Vaše Excellence!

Plni upřímné vděčnosti a obdivu k vaší hrdinské armádě, která se zahalila nehasnoucí slávou na bojištích s nejhorším nepřítelem Evropy – moskevským bolševismem, posíláme Vám, Velký Führere, jménem celého ukrajinského lidu a jeho vlády se sídlem v osvobozeném Lembergu srdečné gratulace

a přání všeho nejlepšího korunujícího tento boj úplným vítězstvím.

Vítězství německých zbraní Vám umožní rozšířit výstavbu nové Evropy i do její východní části. Dal jste tak možnost ukrajinskému lidu aktivně se podílet na realizaci této skvělé myšlenky jako plnohodnotného, svobodného člena rodiny evropských národů v jejich suverénním ukrajinském státě.

Za ukrajinskou vládu

Jaroslav Stecko

Předseda

Nicméně i přes takovou loajalitu k německému vůdci se vedení OUN ocitá ve vězení. Sice v poněkud salonním, ale vězením. Německo nemá pochopení pro nějaký „samostatný“ ukrajinský stát. Podle deníku nacistického šéfa okupovaných východních území Alfreda Rosenberga vsadil Hitler raději na Rumuny, kteří považovali své sousedy, Ukrajince, za nepřátele. Hitler nestojí o žádný „Ukrajinský stát“, byť loutkový. Nesdílí názor ukrajinských nacionalistů, že Ukrajinci jsou výjimečná rasa. Naopak, Hitler je hází do jednoho pytle s Poláky, Rusy a dalšími národy východu. Až poté, co byla německá vojska poražena u Stalingradu, vzpomene si velení i na „své dobré Ukrajince“. Citujme z deníku Alfreda Rosenberga, kterého Hitler pověřil vedením okupovaných východních území:

...domnívám se, že ukrajinskou otázku lze vyřešit pouze jasnými hesly: proti moskevství a judaismu. To jsou 200 let stará hesla, která lze nyní uvést do praxe.

V boji za novou Evropu tak má pomoci i nově ustavená divize SS složená z vlasteneckých Ukrajinců. Tento projekt má podporu i Organizace ukrajinských nacionalistů, a tak se do Ukrajinské divize [Waffen-SS „Galichyna“](#) vytvořené 28. dubna 1943 hlásí už v červnu 1943 více než 80 tisíc ukrajinských dobrovolníků. Nicméně německé velení přijalo pouze kolem 18.000 nových příslušníků SS. Za zmínku snad ještě stojí, že ustavení této ukrajinské jednotky podporovala jak Ukrajinská řeckokatolická církev, tak [Ukrajinská autokefální pravoslavná církev](#).

Připomeňme, že [jednotky SS](#) byly později na základě Norimberského procesu prohlášeny za [zločineckou organizaci](#). Tento útvar SS s láskou velkým znakem připomínají v roce 2013 fotbaloví fanoušci FK Karpaty Lvov

„Příznivci fotbalového klubu FK Karpaty Lvov připomínají sedmdesáté výročí vzniku divize (Lvov, Ukrajina 2013; [Pavlo Friend, Wikipedia](#))

Jednotky SS Galicia se „proslavily“ v mnoha bojích za německou Říši Adolfa Hitlera. Podle ukrajinské Wikipedie to byli hodní SS hošani, citujme ukrajinskou Wikipedii, [ZDE](#).

Dne 28. září velení SS nařídilo přesunout divizi na Slovensko k ochraně oblasti u Žiliny před partyzány, kde divize pokračovala v činnosti. Na Slovensku se místní obyvatelstvo, nevlídné ke komunistům, chovalo k divizi přátelsky. Bojovníci divize si dokonce vzali pod ochranu slovenské dělníky, které terorizovali komunističtí partyzáni.

Ano, jednotky „SS Galicia“, které později Heinrich Himmler povolil přejmenovat čestným titulem *1. ukrajinská SS*, potlačovaly i Slovenské národní povstání. Dojatí bratři Slováci jistě s láskou vzpomínají na ochranu poskytnutou Adolfem Hitlerem „Slovenskému štátu“, který se tak mohl nerušeně vyrovnávat s Židy, komunisty a jinými nepřáteli Říše. Tehdy ovšem národa německého, pod vedením tehdejšího Vůdce. Nicméně na dveře Slovenska zaklepala u Dukly Rudá armáda s Československým armádním sborem. Ukrajinská SS se stěhovala do Jugoslávie do boje proti Titovým partyzánům. To už jsme na samém konci 2. světové války.

Po Druhé válce

Na území Slovenska se ještě roky potulovali „banderovci“, jak byli nazýváni všichni ozbrojenci skrývající se po lesích Slovenska usilující utéct do západního zajetí resp. do okupační zóny Západu. Na východě jim hrozila poprava, v lepším případě otrocké práce na Sibiři. Vůdce OUN Bandera i Stecko se z Berlína na vytoužený západ dostali, a tak mohl Bandera velet své OUNb z Mnichova až do své smrti, kdy byl zavražděn agentem SSSR. Stecko pak navazuje na svého kolegu a navíc pracuje jako šéf tzv. *Antibolševického bloku národů*. Tento blok vznikl na konferenci v Němci okupovaném ukrajinském [Žytomyru](#) v listopadu 1943 jako *Výbor porobených národů*, alias *Antibolševická fronta neruských národů*. Podle britského historika [Stephena Dorrila](#) se tak stalo přímo z popudu [Říšského ministerstva pro okupovaná východní území](#). To byl tehdy [Alfred Rosenberg](#), odsouzený jako válečný zločinec v Norimberském procesu a popravený v roce 1946.

Antibolševický blok národů

Tento povedený *Výbor porobených národů* přijímá v roce 1946 nový název [Antibolševický blok národů](#) (ABN) se Steckem v čele. Tento spolek a jmenovitě Stecko pochopitelně vyměnil svého patrona, německý Abwehr, za britskou MI6 a později americkou CIA. Po smrti Jaroslava Stecka v roce 1986 pokračovala v jeho díle jako předsedkyně ABN zdárně manželka [Slava](#) a to až do rozpuštění spolku v roce 1996. Slava se po založení Ukrajiny po roce 1991 stala opakovaně i poslankyní parlamentu, TEDY „Nejvyšší rady Ukrajiny“.

Činnost ABN mezi II a III. Světovou válkou je dobře zdokumentována např. [ZDE](#). Zmíním jen krátce její program. Především nešlo jen o boj proti bolševismu, ABN do svých řad nepřijímal ani bělogvardějce, tedy bojovníky za cara, ani emigraci Kerenského, kterou označoval za liberální demokraty. Háček byl v tom, že Banderův a Steckův „antibolševický blok“ nechtěl nic mít především s Rusy. Nebojovali tedy ani tak proti bolševismu, jak by napovídala název, ale proti Rusům, které všechny považovali za imperialisty s původem někde mezi mongolskou Zlatou hordou a Chazary. ABN se cítil povoláný dělat v západním světě i rasovou osvětu a navázat tak na německou práci z let minulých. ABN byl projektem především ukrajinské emigrace a jejich organizace Ukrajinských nacionalistů (OUN), ale zastoupeny byly i jiné neruské národy „Východního bloku“ včetně zástupců z Tchajwanu. Takže již záhy po válce jsme se mohli z bulletinů ABN dozvědět, že projekt Československa nemá šanci, protože na prvním místě je nárok na sebeurčení národů, a jelikož žádný československý národ neexistuje. Nejlépe bude, aby se Československo co nejdříve rozdělilo. A to proto, že Slováci mají na co navazovat, tedy na Slovenský stát, jehož vynikajícího představitele [Jozefa Tisa](#) nechal zločinec Edvard Beneš popraviti.

Dále se dozvídáme tezi přijatou v samotných začátcích působení Výboru porobených národů alias ABN, že jejich posláním je přesvědčit Západ, že nestačí porazit komunisty, ale je třeba rozparcelovat Rusko na mnoho částí, aby pozbylo jakéhokoli vlivu. Bolševismus vidí Bandera, Stecko a spol. jako pouhou metodu ruského imperialismu. Cílem je tedy zničení Ruska, jelikož „*Rusové prý rozumí jen řeči síly*“. Takže je třeba Rusko zničit všemi prostředky, vojenskými, ekonomickými, kulturními etc. *Takový je program ABN od roku 1943 a zejména od roku 1946, tedy zničit Rusko*. V roce 1943 byli nepřáteli pravých ukrajinských vlastenců ještě zejména Židé. O ty se však postaral již Hitler, za nemalého přispění OUNb a její ozbrojené složky UPA. Jak je z historie Druhé války známo, s Rusy to „vypořádání“ na Hitlerův způsob nějak nestihli.

Není potom divu, že se takový spolek těšil po válce podpoře od různých politických skupin zejména V USA a Británii. Šlo samozřejmě o podporu vzájemnou, jak víme. Na Západě ani kuře zadarmo nehrabe. A tak se stalo, že poté, co vyšel v roce 1988 článek amerického novináře [R. Bellanta](#) o minulosti podporovatelů prezidentské kampaně George H. W. Bushe, muselo 9 členů ABN z kampaně nenápadně odstoupit. Rozhovor s Bellantem si můžete přečíst [ZDE](#).

Současná Ukrajina

Ukrajina založená 24. srpna 1991 nikdy dříve neexistovala jako samostatný stát v těchto hranicích. Hranice byly určeny jen v rámci správního členění impéria Sovětského svazu, přičemž většina obyvatel se dorozumívala rusky a jen menšina ukrajinštinou. Tento stát mohl být budován na občanském principu, nikoliv národnostním, a to i vzhledem k výraznému množství národnostních menšin. Místo toho začal, nejdříve nesměle, navazovat na nacionální tradice hluboké minulosti sahající zpět celá staletí v podobě Bohdana Chmelnického a tradice novější opírající se o nacionalistický protiruský odkaz předsedy radikálního, teroristického křídla Organizace ukrajinských nacionalistů (OUN) a později i Ukrajinské povstalecké armády (UPA) Stepana Bandery vítajícího v roce 1941 „osvobození“ Ukrajiny Adolfem Hitlerem. Nacionalismus jak vystřižený z buletinů ABN přinesl své ovoce, jelikož slova nepadají do prázdna.

Závěr

Tento příspěvek by neměl konce, protože neuvěřitelní lidé, neuvěřitelná jednání a neuvěřitelné skutečnosti jsou díky internetu zatím dostupné a šokující. Výše uvedené lze rozvádět do nekonečna. Nicméně lze konstatovat, že když něco vypadá jako nacismus a fašismus, asi to bude nacismus a fašismus. Nejsem odborník na přesné vymezení pojmů fašismus a nacismus, a tak, co se týče Ukrajiny, na tom netrvám, nechť si každý udělá obrázek sám.

Dostáváme se tak k úvodní otázce. Zač bojují Ukrajinci? Nevím. Za takovou zemi bych zabíjet nešel, a Rusy už vůbec ne. Ideje, kterými je tento stát protkán jako síť památníků, pochodů, názvů ulic připomínající nejtemnější období lidských dějin, jsou idejemi zkázy, ničení a násilí. Nehledají mírové soužití se sousedy, ale jejich, v lepším případě, „poukrajinstění“ v horším vystěhování či zničení. Ve světle těchto idejí lze porozumět požadavku na území, která obývají lidé, kteří nechtějí tyto ideje přijmout za své. Právo na sebeurčení poskytl Ukrajinci sobě, když to bylo výhodné. Pro ostatní toto právo neuznávají.

Tyto ukrajinské tradice jsou mi zásadně proti mysli a nesouhlasím s nimi. Bohužel se tyto tradice importují i do naší země, do České republiky a do celé EU. Probíhá „ukrajinizace Evropy“, viz naši série článků [Balkanizace Ukrajiny a ukrajinizace EU](#). Není řeč o míru, ale o vítězství až do zničení Ruska. Nesouhlasím s vojenskou akcí Ruska na Ukrajině, ale stejně tak nesouhlasím s vojenskou eskalací podporovanou Západem a realizovanou Ukrajinou. Nesázím s nadějí na vítězství Ukrajiny nad Ruskem ani ne tak proto, že v něj nevěřím, ale proto, že z toho by pro nás ani pro Ukrajince stejně nekoukalo nic dobrého. Možná by si Ukrajinci mohli vzpomenout, že po různých vítězstvích následovaly velké porážky a propady do bídy a ještě větší bídy. Válka Ukrajincům ani Evropanům štěstí nepřinese. A to ani ta „vítězná“ válka.

Nesouhlasím s vojenskou akcí Ruska zejména proto, že se jen stále dokola potvrzuje, že násilím nelze zabít ideje v lidstvo vložené a dobrovolně přijaté. A tak idea fašismu a nacionalismu válečných zločinců *Třetí říše* Adolfa Hitlera žije dál i 77 let po dobytí Berlína. Tato Říše svého času ovládla prakticky celou Evropu a tak není divu, že pokrevní i duchovní potomci fašistických aktérů opět zvedli hlavu. Ano, jak pravil vládní zmocněnec [Tomáš Klvaňa](#), pro něj a jemu podobné jsme byli v roce 1945 dobyti Rudou armádou a nikoliv osvobozeni.

Pro kolaboranty stavíme pomníky, přičemž pomníky osvoboditelů bouráme. Vyzýváme moc zbraní, bomb a raketometů, jaké ovoce z takového stromu nenávisti budeme sklízet? Náš diplomat Václav Bartuška doporučoval lidi upalovat, jako Ukrajinci upálili Rusy v Oděse, nebo je pobít, jako to udělali v Dněpropetrovsku. Václav Bartuška, v roce 2015, [ZDE](#):

Šlo to jakoby přes kopírák a popírá to teorii o lidovém povstání. Skupina civilistů obsadí budovy

administrativy, muži, ženy, děti. Do dvou dnů se tam začínají nosit zbraně, ženy a děti odcházejí, zůstávají ozbrojenci. Pokud se jim postavíte rychle čelem, jako to udělali třeba v Oděse, kde je prostě upálili, nebo v Dněpropetrovsku, kde je prostě zabili a pohřbili u silnice, tak máte klid. Když to neuděláte, tak máte válku. To je celé. Estonci to vědí velmi dobře, Lotyšů taky, Litevci taky, Poláci taky. Myslím, že i Češi. Nepodceňujte prosím, jak moc se naše země za poslední čtvrtstoletí proměnila

Ukázalo se, že v USA školený expert Václav Bartuška neměl tak docela pravdu. I když Rusy pěkně upálili a ubili, jak si liboval Bartuška, tak Ukrajinci nemají Bartuškův klid, ale Putinovu válku. Nicméně v něčem má „zvláštní velvyslanec České republiky pro energetickou bezpečnost“, alias Václav Bartuška, přece jen pravdu. Naše země se proměnila, bohužel k horšímu.

P.S.: Oslava zločinu

Na Ukrajině je podle ukrajinské Wikipedie [ZDE](#) více než 500 ulic pojmenováno po Stepanu Banderovi.

Ulice Jaroslava Stecka je ve Lvově, Ternopilu, Chmelnickém a dalších místech. Bandera je i na Majdanu ([ZDE](#)).

Historii Ukrajinské povstalecké armády (UPA) jsem vynechal. Pogromy a vraždy na Židech, Polácích, Rusech, Ukrajincích a dalších jsou všeobecně známy, zejména na Volyni. Oběti UPA jdou do statisíců drasticky ubitých a umučených. Nicméně jsou oslavováni i v dnešní Ukrajině, konají se vzpomínkové akce, pochody apod. a to i pod oficiální záštitou příslušného města, obce. Podobně se to má se vzpomínkou na ukrajinské dobrovolníky, pomahače Hitlerovu Německu, SS Galicia. Např. [ZDE](#)

Památník divize SS Galicia v ukrajinském Ternopilu

Stepan Bandera na poštovních známkách

Stepan Bandera v ukrajinském Ternopilu

Stepan Bandera ve Lvově

Jaroslav Stecko v Ternopilu

Koněv v Praze

AUTOR: Pavel Letko

[ZDROJ](#)